

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 163. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068541072/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

– Betænk dog, Ferdinand! Dersom han endnu havde elsket mig, skulde han da, skulde nogen Mand lade sig afholde fra at forskaffe sig Vished om en Piges Skjæbne, der havde betroet sig til hans Ære, forudsat at han endnu elskede denne Pige? Nei lad mig være død for ham.

– Claudine! glemmer du din Søn? Skal hans Fader ikke erfare hans Tilværelse? Vil du berøve dit Barn dets Fædrenes navn, dets Ret?

– Ak, Ferdinand! Til sin Faders Navn og Eiendom har min stakkels Dreng ingen Ret efter menneskelige Love. Er der ingen Kjærlighed, er der heller ingen Ret, hverken for ham eller mig; og jeg vil ingen Oprisning, som jeg skulde modtage af anden Haand end af Kjærlighedens. Sæt dig for et Øieblik i mit Sted! Erindre dig hine Dage, da Lusard elskede mig saa varmt, saa inderligt. Intet Menneske kan vide det bedre end du, vor fælleds, eneste Fortrolige. Tænk dig, om nu en Følelse af Pligt og Ære bragte ham tilbage til hans Søns Moder, som han ikke mere elskede, saa jeg skulde see ham kold og mismodig, suk-kende over det Baand, som nu stod iveien for hans Fremtids Planer og Ønsker! Tænk dig Dette! Nei saa dybt kan jeg ikke fornede mig; da vilde jeg først begræde min Ungdoms Feiltrin. I min ringe Stilling er jeg tilfreds, jeg lever rolig, i Kjærligheds og Venskabs Skygge. Og hvad min Søns Fremtid angaaer, da vil jeg trøste mig ved, at netop de ædleste, de meest udmærkede Mænd ere udgaaet fra et ringe, ofte fattigt Ungdoms-Hjem.

Samtalen blev nu afbrudt af Christiane, der kom fra et Besøg i Landsbyen, og førte den lille Charles med sig, der var løbet hende imøde. Med Hjertelighed, som en gammel Bekjendt, modtog Christiane sin unge Venindes Slægtning, og den lille Dreng hilste for første Gang i Livet en Paarørende.

Ferdinand var paa sin Side henrykt over Barnets Skjønhed og Elskværdighed. Ak, Claudine! sagde han: Dette Skjærf, som din Søn bærer, det gjenkender jeg, og naar jeg tænker paa him Aften, da jeg første Gang saae det ...

Han afbrød sig selv og sagde til Charles: Kan du ogsaa synge Mar-seillaisen?

Den lille Dreng blev glad over dette Spørgsmaal og istemte strax sin Yndlingsang. Ferdinand omfavnede ham rørt og sagde, henvendende sig til Claudine: O hvilken Magt over Sjælen udøve dog vore Erindringer! Denne Sang, dette Skjærf, dit kjære Ansigt og det, som